

Подиръ еднѣ годинѣ, съ надеждѣ че ще му подобре, Лутеръ отишелъ въ Айзенахъ, дѣто живѣли нѣкои неговы роднины, и имало едно прочуто училище; но роднины-тѣ му тамъ никакъ не му помогнахли, и той често гладувалъ. По тамошный-тѣ обычай на бѣдны ученицы, той искарвалъ хлѣбъ-тѣ си съ пѣсни които пѣялъ по улицы-тѣ. Единъ день като го испѣдили отъ три кѣщи, и когато вече дошелъ до отчаяніе, една добра жена, Урсула Котта, го повыкала на портѣ-тѣ си; и тя и мѣжъ ѝ го прибрали у дома си, дѣто той прѣкаралъ нѣколко врѣме спокойно и благополучно. Като станѣлъ момче на седмнадесеть години, той постѣпилъ въ близкый-тѣ Ерфуртскы Университетъ. Баща му желаялъ да учи сынъ му правовѣдство; и той ся былъ замогналъ тогазъ, та можалъ да го поддържа.

Въ това врѣме Лутеръ былъ много набоженъ, но набожность-та му была раболѣпна. Когато станѣлъ на двадесеть години, той намѣрилъ еднѣ Библиѣ въ университетскѣ-тѣ библиотекѣ, и много ся зачудилъ като срѣщналъ въ неѣ работы които до тогазъ не му минували прѣзъ ума. Той прочиталъ отъ неѣ не еднѣжъ ни дваждъ, и лучы отъ новѣ истинѣ изгрѣлы въ него.